

Sygn. akt **XX GC 109/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Baran
Protokolant:	sekretarz sądowy Hanna Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w W.**

przeciwko (...) **S.A. w L. (L.)**

o zapłatę

orzeka:

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz pozwanego (...) S.A. w L. (L.) kwotę 3 617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Agnieszka Baran

Sygn. akt XX GC 109/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 marca 2011 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w L. kwoty 130 976,94 złotych wraz z odsetkami w wysokości 13% rocznie od dnia 2 września 2009 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu na które składać się miały: opłata od pozwu (6549 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego (3600 zł). W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 4 listopada w W. na spotkaniu członków zarządu obu spółek doszło do zawarcia ustnej umowy sprzedaży mebli biurowych. Towar został dostarczony pozwanej spółce w dniu 7 sierpnia 2009 roku, jednakże do dnia wniesienia powództwa pozwana nie zapłaciła umówionej ceny. (pozew k. 3-8)

W dniu 18 marca 2011 roku Sąd Okręgowy w Warszawie, XX Wydział Gospodarczy wydał europejski nakaz zapłaty na podstawie którego nakazał pozwanemu aby zapłacił powodowi wyżej wymienione kwoty lub w terminie 30 dni od doręczenia europejskiego nakazu zapłaty wniósł sprzeciw. (europejski nakaz zapłaty k.65-66)

W dniu 31 sierpnia 2012 roku pozwany złożył sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. (Sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty k. 276-277)

W piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2013 roku pozwany wniósł w pierwszej kolejności o odrzucenie pozwu z uwagi na brak jurysdykcji krajowej, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych. Pozwany zaprzeczył by między stronami doszło do zawarcia ustnej umowy sprzedaży mebli, a także by spółka kiedykolwiek odebrała od powoda meble. (pismo procesowe pozwanego k. 372-381)

Postanowieniem z dnia 21 maja 2013 roku odmówił odrzucenia pozwu. Postanowienie to jest prawomocne (postanowienie k. 397-399).

Do zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2006 roku w C. powodowa spółka (działająca wówczas pod firmą (...)) zawarła ze spółką (...) umowę przechowania mebli i wyposażenia biura. Powódową spółkę reprezentował jej prezes zarządu – D. G..

(dowód: umowa przechowania k. 15-16)

Wskazane meble zostały przewiezione z ówczesnej siedziby powodowej spółki w P. do C., do spółki (...).

(dowód: protokół zdawczo-odbiorczy z 21 czerwca 2006 roku k. 17-19, protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 2 lutego 2007 roku k. 20-21)

W dniu 7 sierpnia 2009 roku K. K. (1) i S. W. (1) przewieźli meble przechowywane w spółce (...) z C. z ulicy (...) do W. na ulicę (...).

(dowód: zeznania świadka K. K. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 13:55 do 14:31, kopia k. 433; zeznania świadka S. W. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 41:20 do 41:39, kopia k. 433)

Adres dostarczenia mebli wskazał D. G. (prezes zarządu powodowej spółki), który również oświadczył pracownikom firmy przewożącej, iż wartość towaru jest znaczna i wynosi około 130 tys. złotych.

(dowód: zeznania świadka K. K. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 14:35 do 14:51, kopia k. 433; zeznania świadka S. W. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 41:20 do 41:39, kopia k. 433)

Wśród przewożonych mebli znajdowały się biurka o dużych blatach koloru calvados ciemny, na cienkich stalowych nóżkach, podwieszane pomocniki boczne z kontenerkami, fotele i sprzęt elektroniczny.

(dowód: zeznania świadka K. K. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 15:10 do 16:12, kopia k. 433)

Na miejscu dostawy (tj. przy ul. (...)) obecny był D. G. oraz 2-3 inne osoby. D. G. wspólnie z tymi osobami wskazał K. K. (1) i S. W. (1), do których pokoi mają wnieść i skręcić meble.

(dowód: zeznania świadka K. K. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 16:10 do 17:30, kopia k. 433; zeznania świadka S. W. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 41:40 do 42:30, od 59:45 do 59:53, kopia k. 433)

K. K. (1) i S. W. (1) nie mieli ze sobą żadnego dokumentu, który służyłby do potwierdzenia odbioru mebli. Po przybyciu na miejsce meble przeliczył D. G..

(dowód: zeznania świadka K. K. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 18:10 do 18:46, kopia k. 433; zeznania świadka S. W. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 43:45 do 44:10, kopia k. 433)

Dom przy ul. (...) jest domem jednorodzinnym, w zabudowie szeregowej, przerobionym na biuro. Na zewnątrz budynku nie znajdowały się żadne oznaczenia wskazujące, iż miejsce to jest siedzibą-biurem spółki/przedsiębiorstwa.

(dowód: zeznania świadka K. K. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 21:25 do 23:00, kopia k. 433; zeznania świadka S. W. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 41:40 do 42:30, od 59:45 do 59:53, kopia k. 433)

W dniu 24 sierpnia 2009 roku spółka (...) wystawiła fakturę opiewającą na kwotę 130 976,94 zł z terminem płatności do dnia 1 września 2009 roku. Na fakturze jako nabywcę wskazano (...) S.A. Faktura zawiera 40 pozycji, w tym meble i sprzęt elektroniczny. Na fakturze widnieje jedynie podpis D. G..

(**dowód:** faktura VAT nr (...))

W okresie od października 2009 roku do końca grudnia 2009 roku spółka (...) wysyłała na (...) adres pozwanej spółki wezwania do zapłaty kwoty 130 976,94 zł.

(**dowód** : wezwania do zapłaty z potwierdzeniami nadania k. 33-41)

W dniu 5 stycznia 2011 roku K. K. (1) i S. W. (1) złożyli podpis pod identycznymi pisemnymi oświadczeniami, w których stwierdza się, że „ (...) dostarczyli samochodem towar sprzedany przez spółkę (...). z o o.o. w W. odbiorcy (...) S.A. w postaci mebli i wyposażenia biurowego o wartości 130.976,94 zł pod wskazany adres przy ul. (...) w W., w celu odbioru przez przedstawicieli spółki (...) S.A. Towar wyładowaliśmy w lokalu położonym na parterze (domek jednorodzinny), po czym ok. godz. 21:00 wróciliśmy do C..”

(**dowód:** oświadczenie K. K. k. 28, oświadczenie S. W. k. 29; zeznania świadka K. K. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 28:15 do 30:30, kopia k. 433; zeznania świadka S. W. (1) --- protokół elektroniczny z dnia 3 czerwca 2014 r., nagranie od 53:10 do 54:26, kopia k. 433)

Spółka (...) S.A. nie prowadzi, ani nie prowadziła działalności na terenie P.. Nigdy też na terytorium R. nie miała biur, przedstawicielstwa bądź reprezentacji.

(dowód: zeznania świadka Z. K. --- protokół elektroniczny z dnia 2 września 2014 r., nagranie od 06:05 do 06:13, kopia k. 482)

Spółka nie wynajmowała żadnych nieruchomości na terytorium Polski.

(dowód: zeznania świadka Z. K. --- protokół elektroniczny z dnia 2 września 2014 r., nagranie od 06:55 do 07:01, kopia k. 482)

(...) S.A. jest spółką celową, powołaną do eksploatacji złóż węglowodanów w A..

(dowód: wyciąg z (...) rejestru handlowego k. 53-55, zeznania świadka Z. K. --- protokół elektroniczny z dnia 2 września 2014 r., nagranie od 06:30 do 06:45, kopia k. 482)

Do dnia 1 stycznia 2013 roku prezesem spółki (...) E. był Z. K..

(dowód: zeznania świadka Z. K. --- protokół elektroniczny z dnia 2 września 2014 r., nagranie od 04:04 do 04:10, kopia k. 482)

Dom przy ul. (...) wynajmowała M. H., osoba nie związaną ze spółką (...). W czasie pobytu w P. Z. K. zatrzymywał się w tym domu.

(dowód: zeznania świadka Z. K. --- protokół elektroniczny z dnia 2 września 2014 r., nagranie od 08:19 do 09:00, kopia k. 482)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów. Dowody z dokumentów nie budziły zastrzeżeń Sądu, a także nie były kwestionowane przez strony postępowania. W całości przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył zeznanie świadka Z. K., a także w przeważającym zakresie zeznania świadków K. K. (1) i S. W. (1).

Mimo wątpliwości strony pozwanej, Sąd nie znalazł uzasadnionych powodów by w całości odmówić wiarygodności zeznaniom świadków przedstawionych przez powoda tj. K. K. (1), S. W. (1). Podkreślić należy, iż zeznania świadków w zakresie przebiegu przewozu mebli w dniu 7 sierpnia 2009 roku były spójne i logiczne. Jednocześnie zeznania te nie traciły sztuczności, nie były identyczne w szczegółach, a zatem Sąd nie miał podstaw by uznać, że były to zeznania wyuczone, spreparowane li tylko na potrzeby niniejszego postępowania.

Sąd odmówił wiarygodności świadkom w zakresie w jakim zeznawali, iż przed procesem z nikim nie rozmawiali na temat zeznań w sądzie. Twierdzenia świadków w tym zakresie są w sposób oczywisty nieprawdziwe, bowiem w samych aktach sprawy znajdują się oświadczenia obu świadków sporządzone w dniu 5 stycznia 2011 roku (przed wpłynięciem pozwu do Sądu) na temat przebiegu dostawy mebli w dniu 7 sierpnia 2009 roku (k. 28, k. 29). Sąd nie ma wątpliwości, iż przywołane oświadczenie zostały sporządzone wyłącznie dla celów niniejszego postępowania sądowego, z myślą o powołaniu podpisanych pod nimi osób na świadków. Nadto, jak sam zeznał świadek S. W. (1), zostały one sporządzone na prośbę D. G. i z jego udziałem.

Zarówno świadek K. K. (1), jak i S. W. (1) zeznali, iż jeszcze przed procesem D. G. pokazywał im fakturę wystawioną przez spółkę (...) obciążającą spółkę (...) i opowiadał, iż ma problemy z otrzymaniem umówionej zapłaty.

Bez wątpienia zatem, już po 7 sierpnia 2009 roku, świadkowie K. K. (1) i S. W. (1) musieli kilkakrotnie rozmawiać na temat przewozu mebli należących do spółki (...) nie tylko między sobą, ale także z D. G.. A zatem zapamiętany przez nich przebieg wydarzeń w dniu 7 sierpnia 2009 roku, został uzupełniony informacjami, o których świadkowie dowiedzieli się później od D. G., takim jak: fakt sprzedaży mebli przez spółkę (...) na rzecz spółki (...), czy fakt iż osoby przebywające w domu przy ul. (...) są przedstawicielami spółki (...). Świadkowie K. K. (1) i S. W. (1) przewozili bowiem meble należące i którymi dysponował prezes spółki w miejsce gdzie odebrała je również ta sama osoba. Przyczyna przewozu mebli oraz nazwa firmy, nawet jeżeli w dniu 7 sierpnia 2009 roku rzeczywiście padła, nie zostałyby zapamiętane przez świadków, bowiem była to informacja dla nich zbędna. Nadto należy podkreślić, iż świadkowie przyznali, iż informacje o sprzedaży (...) spółce (...), a także kim są osoby przebywające w domu przy (...) powzięli od D. G., prezesa powodowej spółki. Z tych też względów zeznania świadków w tym zakresie zostały pominięte przez Sąd i nie służyły do ustalenia stanu faktycznego.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przesłuchanie świadka K. K. (3). Zgodnie z dyspozycją art. 227 k.p.c. przedmiotem postępowania dowodowego są fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. K. K. (3) został zgłoszony jako świadek na potwierdzenie okoliczności, iż zarząd pozwanej spółki nigdy nie zawarł umowy dotyczącej mebli biurowych w formie ustnej bądź pisemnej z powodową spółką, jak również nigdy takie meble nie zostały pozwanej spółce przez powoda dostarczone. Wskazaną okoliczność powód w dostateczny sposób udowodnił zeznaniami świadka Z. K., zważywszy iż pozwany na tą okoliczność nie przeprowadził kontrdowodu (dowód z przesłuchania pozwanego wobec niestawiennictwa wezwanego D. G. został przez Sąd pominięty).

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego pominięcie dowodu wobec dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy okoliczności, na które dowód został powołany, są wyjaśnione z takim wynikiem, który jest zgodny z twierdzeniami strony powołującej dowód. Tylko wtedy przeprowadzenie dalszych dowodów jest zbędne, skoro zmierzają one do tego samego rezultatu, który już został

osiągnięty” (Tadeusz Ereciński, Komentarz do art. 227 k.p.c. [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie rozpoznawcze. Postępowanie zabezpieczające, pod red. T. Erecińskiego, dostęp w LexPolonica). Tym samym w okolicznościach niniejszej sprawy oddalenie wniosku dowodowego pozwanego było uzasadnione.

Nadto, w ocenie Sądu dopuszczenie wskazanego dowodu, na okoliczność wykazaną już zgodnie z twierdzeniami pozwanego, byłoby sprzeczne z zasadami ekonomiki procesowej i doprowadziłoby do niepotrzebnego przedłużenia postępowania sądowego. Świadek K. K. (3) na stałe zamieszkuje w G. w A.. Zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika pozwanego, m.in. ze względu na odległość, koszt podróży, sytuację osobistą, a także panującą w tym rejonie świata epidemię wirusa ebola, świadek nie ma możliwości stawienia się w sądzie osobiście. Brak przedstawicielstwa dyplomatycznego lub urzędu konsularnego w (...) G. uniemożliwia Sądowi przeprowadzenie dowodu na podstawie art. 1134 k.p.c. (Sądy mogą występować do polskiego przedstawicielstwa dyplomatycznego lub urzędu konsularnego o przeprowadzenie dowodu lub o doręczenie pisma, jeżeli osoba mająca być przesłuchana lub odbiorca pisma jest obywatelem polskim przebywającym za granicą). Nadto P. i (...) G. nie łączą żadne umowy dotyczące pomocy sądowej w sprawach cywilnych. Tym samym Sąd zmuszony był zwrócić do Sądu w G. o przeprowadzenie wskazanego dowodu na podstawie art. 1131 k.p.c. Instytucja pomocy sądowej zawarta w art. 1131 k.p.c. jest zaś z zasady bardzo czasochłonna (konieczność sporządzania tłumaczenia pism i przesyłania ich oficjalną drogą dyplomatyczną).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż niezasadność podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu braku jurysdykcji krajowej została już wyjaśniona w uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 maja 2013 roku i jest stronom postępowania znana. Z tych też powodów Sąd w niniejszym uzasadnieniu nie będzie ponownie przytaczał argumentacji wykazującej niezasadność zarzutu pozwanego. .

Powód wywodził swoje roszczenie z ustnej umowy sprzedaży.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W literaturze przedmiotu wskazuje się, że do essentialia negotii, a zatem elementów niezbędnych konstruujących umowę sprzedaży, należą cena i przedmiot sprzedaży.

Powód spółka (...) twierdziła, iż działający w jej imieniu prezes zarządu D. G. na spotkaniu w dniu 4 sierpnia 2009 roku zawarł z pozwanym (zarządem działającym w imieniu spółki (...) w osobach Z. K. i K. K. (3)) ustną umowę sprzedaży mebli biurowych za kwotę 130 976,94 złotych, które następnie w dniu 7 sierpnia 2009 roku wydał pozwanemu.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zastrzegają formy zawarcia umowy sprzedaży ruchomości. Zgodnie zatem z ogólnymi zasadami składania oświadczeń woli (art. 60 k.c.), umowa sprzedaży ruchomości może zostać skutecznie zawarta w każdej formie, w tym w formie ustnej.

Pozwany zaprzeczył by w dniu 4 sierpnia 2009 roku doszło do spotkania członków zarządu obu spółek, a także by między stronami kiedykolwiek została zawarta umowa sprzedaży mebli biurowych. Zaprzeczył również by pozwany dostarczył mu meble w dniu 7 sierpnia 2009 roku, a nadto wskazał, iż spółka (...) nigdy nie posiadała przedstawicielstwa w P., nie wynajmowała żadnych pomieszczeń, a tym samym nigdy nie potrzebowała wyposażenia biurowego.

W myśl ogólnej zasady rozkładu ciężaru dowodu wyrażonej w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem, wobec zaprzeczenia przez pozwanego wszystkim twierdzeniom powoda, to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania faktów uzasadniających przekonanie powoda o zawarciu umowy sprzedaży, w szczególności wykazania na no i za ile się umówiono. Wskazany cel powód mógłby osiągnąć gdyby dowiódł:

- że w dniu 4 sierpnia 2009 roku doszło do spotkania pomiędzy D. G. a Z. K. i K. K. (3),
- że na powyższym spotkaniu doszło do uzgodnienia, iż spółka (...) wyda spółce (...) za kwotę 130 976,94 zł meble biurowe,
- że w dniu 7 sierpnia 2009 roku przedstawicielom spółki (...) wydano uzgodnione meble

Pozwany nie sprostął temu ciężarowi. Zaoferowane przez powoda dowody nie są wystarczające do przyjęcia, iż w istocie między stronami doszło do zawarcia ustnej umowy sprzedaży mebli.

Po pierwsze, wskazać należy, iż powód nie przeprowadził w toku procesu żadnego dowodu na okoliczność spotkania członków zarządu obu spółek w dniu 4 sierpnia 2009 roku. Za taki dowód nie można uznać złożonego do akt sprawy pisemnego oświadczenia D. G. (k.30). Pisemne oświadczenie D. G. należy bowiem traktować jako dokument prywatny. Zgodnie zatem z brzmieniem art. 245 k.p.c. stanowi ono dowód na to, iż D. G. złożył oświadczenie o treści wskazanej w dokumencie. Tymczasem strona pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z zeznania świadka Z. K.. Świadek w toku procesu zeznał, iż nigdy nie doszło do spotkania w dniu 4 sierpnia 2009 roku między nim a D. G., a nadto wskazał, iż pomiędzy nim a D. G. istnieje silny konflikt, zaś od 2008 roku nie utrzymują kontaktów.

Dowodem na zawarcie pomiędzy stronami umowy sprzedaży nie jest dołączona do akt sprawy faktura VAT. Wskazana faktura nie została uznana, ani potwierdzona przez pozwaną spółkę. Tego rodzaju faktura w postępowaniu cywilnym winna być traktowana jako dokument prywatnym pochodzący od powoda. Faktura dowodzi zatem jedynie, iż taki dokument został sporządzony przez powoda, i że biorąc pod uwagę również załączone do akt wezwania do zapłaty, na dokument ten powód powoływał się wzywając pozwanego do zapłaty ceny. Niemniej jednak faktura VAT nie jest dowodem na istnienie zobowiązania. Pozwany nie może za pomocą dokumentu, który sam sporządził udowodnić ani istnienie przysługującego mu względem pozwanego roszczenia, ani jego wysokości.

Również za pomocą zeznań świadków K. K. (1) i S. W. (1) nie udało się wykazać istnienia umowy między stronami procesu. Z zeznań wskazanych świadków wynika, jedynie iż w dniu 7 sierpnia 2009 roku na zlecenie D. G. składowane dotąd w C. meble zostały przewiezione do domku jednorodzinny w W. przy ul. (...). Wszelkie zaś dane odnośnie wartości towaru, celu przewozu, nazwy spółki zostały przekazane pracownikom firmy przewozowej przez D. G.. Przed wszystkim wskazane zeznania nie dowodzą by pod adresem dostarczenie mebli znajdowało się biuro spółki (...). Dom nie był oznaczony logo jakiegokolwiek firmy, zaś osoby przebywające pod adresem (...) nie przedstawiały się świadkom jako przedstawiciele, bądź pracownicy tej spółki. Jak można wywnioskować z zeznań świadków, osobą odbierającą meble w ich oczach był D. G., bowiem to jego osoba była im znana i to on zlecił im dokonanie przewozu. Rola i tożsamość innych przebywających w tym czasie pod adresem (...) osób pozostała dla świadków nieznaną.

Tym samym, przedstawione przez powoda dowody stanowią jedynie potwierdzenie, iż meble zostały przewiezione z C. do W.. Nie stanowią zaś dowodu, iż zamówione meble wydano w umówionym czasie uprawnionym przedstawicielom spółki (...). Tym bardziej zaoferowane przez powoda dowody nie mogą potwierdzać tezy o zawarciu umowy sprzedaży. Sam przewóz mebli z jednego miejsca w drugie nie musi być następstwem umowy sprzedaży. Truizmem jest stwierdzenie, iż przewóz może być skutkiem zawarcia innego kontraktu np. umowy najmu, darowizny, użyczenia, jak i nie musi wiązać się w ogóle z czynnością prawną a wynikać z czynności faktycznej (zmiana miejsca przechowywania).

W tym kontekście na uwagę zwraca fakt, iż w dniu 7 sierpnia 2009 roku nie został przez nikogo sporządzony protokół dostarczenia i przekazania towaru. Jest to zaskakujące zważywszy, iż według twierdzeń powoda w dniu 7 sierpnia 2009 roku na adres (...) dostarczono 40 przedmiotów za niebagatelną sumę 130 000 złotych, zaś wśród nich znajdowały się tak drobne elementy jak: jeden podkład pod mysz czy jeden pendrive (...). Zgodnie zatem z zasadami doświadczenia życiowego, jeżeli przewiezenie przedmiotów nastąpiło w związku z ich sprzedażą, to kupujący, w szczególności jeżeli jest przedsiębiorcą, sprawdziłby czy wszystkie zamówione towary zostały dostarczone.

Tym samym wobec oceny, że roszczenie powoda nie zostało dostatecznie udowodnione Sąd Okręgowy w pkt I sentencji oddalił powództwo.

W pkt II. sentencji Sąd Okręgowy orzekł o kosztach postępowania na zasadach odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. 99 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od powoda, jako strony przegrywającej spór, na rzecz pozwanego łączną kwotę 3 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania tj. kwotę 3.600,00 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w pierwszej instancji (§ 2 w zw. z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) oraz 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Podkreślić należy, iż zwrotowi na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. podlegają jedynie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Paragraf 3 powołanego przepisu doprecyzowuje, iż na niezbędne koszty procesu strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika składają się wynagrodzenia i wydatki jednego adwokata (w niniejszej sprawie radcy prawnego). Zatem pozwanemu przysługiwał od powoda zwrot w wysokości wynagrodzenia jednego radcy prawnego oraz analogicznie zwrot wydatku w postaci opłaty od pełnomocnictwa dla jednego radcy prawnego. Fakt, iż pozwany ustanowił w sprawie czterech pełnomocników i poniósł cztery opłaty od pełnomocnictwa nie ma wpływu na wysokość przysługujących mu od powoda kosztów.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

SSO Agnieszka Baran